

JAYNE ANN
KRENTZ

AZ ÁTOK

JAYNE ANN
KRENTZ

AZ ÁTOK

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Jayne Ann Krentz: *Fired Up*
G. P. Putnam's Sons, New York
Published by the Penguin Group
Copyright © 2009 by Jayne Ann Krentz
Jacket design and digital illustration
© 2010 Rob Wood/Wood Ronsaville Harlin, Inc.
Jacket photograph © Claudio Marinesco
Photograph of the author © Sigrid Estrada

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F. Nagy Piroska, 2011

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2011

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Bátyámnak, Steve Castle-nek ajánlom
hálával és szeretettel,
amiért megmutatta nekem, milyen Vegas belülről*

AZ ÁLOMFÉNY-TRILÓGIA

Kedves Olvasóm!

Az Arkane Társaságot titkok hívták életre. E titkok között van néhány veszedelmesebb is azoknál, amelyeket az alkímista Nicholas Winters és ádáz riválisa, Sylvester Jones le származottai megőriztek.

Az Égő Lámpa legendájának eredete a Társaság legelső napjaiba vezet vissza. Nicholas Winters és Sylvester Jones annak idején barátokból lettek halálos ellenségekké. Mindketten ugyanazt a célt tűzték ki maguk elé: pszichikus képességeik tökélyre fejlesztését. Sylvester a kémia nyújtotta lehetőségeket választotta célja eléréséhez, és tilalmas kísérletezésekbe fogott ismeretlen, különös fűvekkel és növényekkel. Végül összekotyvasztotta azt a megbízhatatlan főzetet, amely mindmáig gonosz igézetében tartja a Társaságot.

Nicholas a mérnöki tudomány felől közelített a célhoz, és megszerkesztette az Égő Lámpát, ezt az ismeretlen erővel bíró eszközt. A lámpa által kibocsátott sugárzás torzulást hozott létre a DNS-ében, aminek az lett a következménye, hogy fiú utódai végzetes genetikus „átok” hordozói.

A Winters-átok nagyon ritkán ér utol valakit, ám ha mégis, akkor súlyos aggodalomra ad okot az Arkane Társaság tagjainak. Azt beszélik, hogy ha egy Winters örökli Nicholas genetikailag módosult tehetségét, akkor Cerberus válik belőle – így nevezik az Arkane-tagok azt a tébolyult médiumot, aki többszörösen halálos képességekkel rendelkezik. Jones & Jones és a Kormányzó Tanács meggyőződéssel vallja, hogy az ilyen emberszörnyek ellen hajtóvadászatot kell indítani, és a lehető leggyorsabban végezni velük.

Az Égő Lámpa áldozatainak csak egy reményük lehet. Meg kell találniuk magát a tárgyat, és egy nőt, aki úgy tudja munkára fogni az eszköz által kibocsátott álomfény energiáját, hogy egyszersmind visszafordítsa vele az átok által előidézett változásokat.

Az Álomfény-trilógiában az Olvasó megismerkedik három férfival – az Égő Lámpa múlt-, jelen- és jövőbeli áldozataival –, akik mindnyájan Nicholas Winters szenvedélyes természetű leszármazottai. Mind a hárman rájönnek a lámpa szörnyűséges titkainak valamelyikére, és ki-ki találkozik azzal a nővel, akinek sorsformáló hatalma van rajta.

És végül, a távoli jövőben, egy Harmónia nevű világban, egyikük fel fogja fedni a lámpa utolsó, egyben legveszedelmesebb rejtélyét, az Éjféli Kristály titkát.

Bízom benne, hogy kötetről kötetre fokozódó izgalommal élvezni fogja a trilógiát.

Őszinte híve:
Jayne

NICHOLAS WINTERS NAPLÓJÁBÓL, 1694. ÁPRILIS 14.

Nem sokáig élek már, de bosszút állok, ha nem e nemzedék idejében, akkor egy távoli jövőben, valahol másutt. Mert immár biztos vagyok benne, hogy a három különleges képesség bekerült a vérembe, és tovább fog öröklődni a leszármazottaimban.

Mindegyik képesség nagy árat követel, és ennek megfelelően nagy hatalommal is jár.

Az első olyan nyugtalanság dagályával árasztja el az elmét, amelyet képtelenség lecsendesíteni a laboratóriumban töltött végtelen órákkal, és nem csillapítható erős italokkal vagy a mák tejjével sem.

A második tehetséget sötét álmok és rettentő látomások kísérik.

A harmadik képesség a leghatékonyabb és a legveszedelmesebb. Ha a kulcs nem jól fordul meg a zárban, úgy ez az utolsó pszichikus adottság igazoltan végzetes lesz. Előbb tébolyt, s utána halált hoz.

A harmadik és végső hatalommal nagyon súlyos kockázat jár együtt. Azoknak az utódaimnak, akik életben maradnak, meg kell találniuk az Égő Lámpát, és azt a nőt, aki munkára tudja fogni az álomfény energiáját. Csak ő képes megfordítani a kulcsot annak az ajtónak a zárjában, amely az utolsó képességhez vezet. Csak egy ilyen nő tudja megállítani vagy visszafordítani az átalakulást, ha az már kezdetét vette.

De vigyázat, a hatalommal bíró nők árulók is lehetnek. Ma már tudom, és e tudásért nagy árat fizettem.

NICHOLAS WINTERS NAPLÓJÁBÓL, 1694. ÁPRILIS 17.

Megvan. Elkészült utolsó, legnagyobb művem, az Éjféli Kristály. Belefoglaltam a lámpába, a többi kristállyal együtt. Lenyűgöző ez a kő! Hatalmas erőket zártam bele, de még én, aki kimunkáltam, sem sejtem, mi mindenre lehet képes, s azt sem tudom, hogyan bírható rá, hogy kibocsássa a fényét. Ezt majd valamelyik jövőendő véremnek kell kiderítenie.

De egyben biztos vagyok: aki képes lesz rá, hogy irányítsa az Éjféli Kristály fényét, az lesz bosszúm beteljesítője. Mert minden varázslatnál és boszorkányságnál erősebb pszichikus parancsot zártam a kőbe. A kristályból kiszabaduló sugárzás arra fogja kényszeríteni a kő hatalmával rendelkező férfiút, hogy pusztítsa el Sylvester Jones utódait.

A bosszú az enyém lesz.

BEVEZETŐ

Capitol Hill külváros, Seattle...

Az a kétsaroknyi gyaloglás a Broadwayn lévő buszmegállótól a lakásáig ezen a késő éjszakai órán szörnyű megpróbáltatás volt. Vonakodva lépett ki az utcai lámpa fénykörének kis szigetéről a bizonytalan, alattomos sötétségbe. De legalább már elállt az eső. Görcsösen szorította magához a retiküljét, és úgy markolta a kulcsomóját, ahogy azon a kétórás önvédelmi kurzuson tanították, amit a kórház fizetett a dolgozóinak. A kulcsok egyetlenlen fémfogacskái karmokként álltak ki az ujjai között.

Nem lett volna szabad elvállalnom az éjszakai műszakot, gondolta. De a pótléknak egyszerűen nem bírt ellenállni. Még hat hónap, és összegyűlik annyi, hogy vehet egy használt kocsit. És attól kezdve vége a magányos éjszakai buszozásoknak.

Másfél saroknyira volt a háztól, amelyben lakott, amikor meghallotta a lépteket a háta mögött. Még a szívverése is elállt. Minden ösztönös, belső tiltakozása ellenére kényszerítette magát, hogy megforduljon, és hátranézzen. Egy férfi lépett elő a közeli, majdnem üres parkolóból. Az utcai lámpa fénye egy pillanatra megcsillant kopaszra borotvált fején. Terjedelmes alakja egy szteroidokon élő testépítőre vallott. Ettől kicsit megkönnyebbült. Nem ismerte ugyan a férfit, de legalább tudta, hová igyekszik.

Már el is tűnt a konditerem üvegajtaja mögött. A kirakat kis neonfelirata szerint napi huszonnégy órában nyitva tartottak. Az egész utcában ez volt az egyetlen hely, amely még ki volt világítva. A könyvesbolt, melynek kira-

kata tele volt okkult könyvekkel és gót ékszerekkel, a zálogház, a kis fodrászat és a kölcsönző már órákkal korábban bezárt.

A konditerembe nem afféle középosztálybeli fitness- és jógamegszállottak jártak. Ez az elszánt bodyzók törzshelye volt. Az üvegajtón ki-be járó tagbaszakadt pasasok nem is sejtették, hogy ő néha úgy gondol rájuk, mint az őrangyalaira. Ha egyszer történne vele valami a hazáig vezető úton, csak abban bízhat, hogy odabent valaki meghallja a sikoltásait, és a segítségére siet.

Már majdnem elérte az útkereszteződést, amikor az utca túloldalán, az egyik kapualjban elmozdult egy árnyék. Egy férfi várakozott ott. Lehet, hogy őt figyelte? Volt valami a mozdulatában, amiből arra következtetett, hogy a férfi nem a konditerembe járók közül való. Nem az a szteroidoktól és súlyemeléstől felpumpált izmú test. A vékony, karcsú alak inkább a nagyragadozók képét idézte fel benne.

Pulzusa, amely már eddig is szaporán vert, vad iramú lüktetésre váltott. Mi lesz most? Harcoljon? Meneküljön? A tarkóján bizseregni kezdett a bőr. Szinte leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy elfusson, de már most is alig kapott levegőt. Semmi esélye, hogy gyorsabban tud szaladni, mint a férfi. Az egyetlen menedéknek a konditerem ígérkezett, csak hogy az utca túloldalán veszteglő sötét sziluett közte és az üvegajtó között volt. Kezddjen el sikítani? De mi van, ha csak a képzelete játszik vele? Úgy tűnt, hogy a szemközti járdán várakozó férfi egyáltalán nem törődik vele. Minden figyelmét a konditerem bejárata kötötte le.

Dermedten állt, döntésre képtelenül. Úgy meredt az utca túloldalán álló alakra, mint nyuszi a kigyóra.

Meg sem hallotta, amikor a gyilkos mögötte kilépett az árnyékból. Izzadt férfitenyér tapadt a szájára. Éles penge csiklandozta a nyakát. Fém csörrenését hallotta a járda kövén, és rádöbbsent, hogy épp most ejtette el egyetlen fegyverét, a kulcsosomóját.

– Maradj csendben, vagy meghalsz – suttogta egy rekedt

hang a fülébe. – Nagy kár lenne, ha nem jutna időnk egy kis játszadozásra.

Így is, úgy is meg fog halni, gondolta. Nincs veszteni-valója. Elejtette a táskáját, és megpróbált viaskodni, de hiába. A férfi egyik karjával átfogta a nyakát. Bevonszolta a keresztutcába, miközben majdnem megfojtotta. Felnyúlt, és sikerült körmével végigszántania a férfi kézfejen. Ezt az éjszakát nem fogja túlélni, de legalább begyűjtött valamennyit a gazember DNS-éből a rendőröknek.

– Én figyelmeztettelek, te ostoba szuka. Most aztán majd tényleg elszórakozom veled. Hallani akarom, ahogy könyörögsz.

Nem kapott levegőt, és a szájára szoruló tenyértől sikoltani sem tudott. Átvillant az agyán: vészhelyzetre mindig az volt a terve, hogy a segélykiáltására majd kijönnek a konditeremből.

A mellékutcában sötétség volt, de most érezte, amint ráborul egy másféle feketeség is. Kis szerencsével meghal a nyakát átfogó kar szorításától, még mielőtt a férfi használhatná a kését, gondolta. A Harborview traumatológiáján dolgozott, tudta, mire képes egy kés.

A mellékutca bejáratában megjelent egy alak; körvonalait kirajzolta a mögötte álló utcai lámpa halvány fénye. Rájött, hogy ez az a férfi, akit a kapualjban látott ácsorogni. Párban dolgoznak? Olyan páni félelem és kétségbeesés vett erőt rajta, hogy arra gondolt, hátha csak képzelődik.

– Engedd el – szólalt meg a jövevény, egyre közeledve feléjük. A hangjában éppannyi halálos fenyegetés volt, mint a torkának szegezett késben.

Foglyul ejtője megtorpant.

– Tűnj innen, vagy elvágom a nő torkát. Esküszöm, megteszem.

– Már késő. – Az idegen tovább lépkedett feléjük. Nem rohant oda, de volt valami gyilkos és irgalmatlan fenyegetés a közeledésében. Mint a ragadozó, aki tudja, hogy zsákmánya csapdába esett. – Már halott vagy.

Ekkor valami olyasmit érzett, amit nem tudott megmagyarázni. Mintha egy elektromos vihar magjába zuhant volna. Energiaáramlatok öntötték el az érzékeit.

– Nem! – kiáltotta a támadója. – Ő az enyém.

Ordítani kezdett; idegtépő rikoltozásában iszonyat és rettegés keveredett.

– Menj innen! – üvöltötte vadul.

A nő hirtelen azon kapta magát, hogy immár szabadon és tetetetlenül zuhan a földre. Tompa puffanással érkezett a járda nyirkos kövére. A kést tartó férfi hátratántorodott, és nekiesett a síkátor kőfalának. Az iménti nyugtalanító energiahullám éppoly gyorsan és titokzatosan, ahogy jött, elenyészett.

A gyilkos úgy rugaszkodott el a faltól, mintha ketrecből szabadulna ki.

– Nem – sziszegte. Düh és téboly izzott ebben az egyetlen rövidke szóban.

Meglódult a másik felé. A fény megcsillant a kezében szorongatott kés pengéjén.

Újabb energianyaláb borzongató áradata söpört végig az utcácskán.

A gyilkos ismét felüvöltött. Fülhasogató, rekedt rikoltása ijesztően hirtelen szakadt félbe. Kezével, amelyből kiesett a kés, a melléhez kapott, belemarkolt, majd végigzuhant a kövezeten.

A sötét alak egy pillanatra a gyilkos fölé hajolt. A nő látta, hogy kezével odanyúl, és a pulzusát akarja kitapogatni. Tudta, hogy nem fogja megtalálni. Épp elég halottat látott már életében.

A férfi felegyenesedett, és feléje fordult. A nő a félelemtől moccanni sem tudott. Valami nem volt rendjén a férfi arcával. Ahhoz, hogy a vonásait ki tudja venni, túlságosan sötét volt, de ott, ahol a szemének kellett volna lennie, valami párázsló energiát észlelt a fekete szemeödrökben.

Újra erőt vett rajta a rémület, friss adag adrenalint juttatva a vérébe. Amilyen gyorsan csak bírta, feltápászkodott, és

noha tudta, hogy reménytelen, futni kezdett a főutca felé. Ez az ember éppúgy megölheti az izzó szemével, mint a gyilkos tette volna a késével.

De a szörny nem vette üldözőbe. A nő egy idő után megállt, hogy lélegzethez jusson. Amikor visszanézett, nem látott semmit. Az utca üres volt.

Mindig abban bízott, hogy ha hazafelé menet a legroszabb történe vele, a konditeremben lévő férfiatól segítséget kaphat. De végül egy démon volt az, aki megmentette az életét.

1.

Álomfény világította meg halványan az egyiptomi királynő kis szobrát. A nyomok homályosak voltak, és vastag rétegekben rakódtak egymásra. Az évtizedek során sok kézen megfordult már a tárgy, de Chloe Harper arra a meggyőződésre jutott, hogy egyik nyom sem keletkezett korábban az ezernyolcszázas évek végénél. Vagyis: egészen biztos, hogy egyik sem származott a Tizennyolcadik Dinasztia idejéből.

– Attól tartok, hogy hamisítvány. – Kielesedett érzékeit visszafogva elfordult a kis szobortól, és ránézett Bernard Paddonra. – Nagyon ügyes hamisítvány, de akkor is csak az.

– A keservit neki, egész biztos benne? – Paddon összevonta bozontos ősz szemöldökét. Arca elvörösödött bosszúságában és hitetlenkedésében. – Croftontól vettem. Ed-dig mindig megbízhatónak ismertem.

Paddon régiséggyűjteménye mellett sok nagyváros múzeuma elbújhatott volna, de az övé a nyilvánosság számára nem volt hozzáférhető. Paddon titkolta a rögeszméjévé vált gyűjteményét, amelynek kincset érő darabjait úgy őrizte egy pincében, ahogy egy házsártos manó őrizné az aranyait. Szinte kizárólag a műkincsek feketepiacán kötötte az üzleteit, hogy mentesüljön a fáradságos papírmunkától, a vámhatóság elvárásaitól és a legális kereskedelemmel együtt járó egyéb törvényi szabályozásoktól.

Tipikusan az a kliens volt, akivel a Harper Nyomozóiroda szívesen foglalkozott, az a fajta, amelyik kifizeti a számlákat. Chloe nem örült annak, hogy meg kellett mondania neki: a szobor hamisítvány. Másrészt az ügyfél, akit ebben az üzletben képviselt, kétségtelenül kellőképpen hálás lesz.

Paddon a pincében őrzött egyiptomi, római és görög mű-

kincsek sokaságát az apjától, egy gazdag gyárostól örökölte, aki egy egészen más korban szerezte a család vagyonát. Bernard most a hetvenes éveiben járt. Sajnos, miközben ő is hódolt a családi hagyománynak számító gyűjtés szenvedélyének, a befektetések terén korántsem végzett ilyen jó munkát. Ennek következtében manapság kénytelen volt eladogatni a gyűjtemény egyes darabjait, hogy új szerzeményekre tehessen szert. Most is arra számított, hogy a szobor eladásából befolyó összeggel fizethet egy másik tárgyért, amire nagyon fáj a foga.

Chloe gondosan ügyelt rá, hogy a tranzakciók tényleges pénzügyi részébe már egyáltalán ne folyjon bele. Ez ugyanis kiváló mód volna nemcsak a rendőrség és az Interpol, de az ő esetében a Jones & Jones végtelenül irritáló, állítólagos pszichozsarui figyelmének felkeltésére.

Az ő munkája, saját megítélése szerint, abból állt, hogy felkutasson érdeklődésre számot tartó tárgyakat, és összehozza egymással a vevőket és az eladókat. A szolgáltatáért megkapta a neki járó honoráriumot, a többit meg intézzék el az üzletfelek egymás között, ahogy a nagynénje, Phyllis gondogatta.

A válla fölött még egyszer visszanezett a szoborra.

– Szerintem tizenkilencedik századi. Viktória korabeli. Akkoriban készítettek ilyen kiváló hamisítványokat.

– Ne használja rá ezt a szót – vágta oda mérgesen Padon. – Én első pillantásra felismerem, ha valami hamis.

– Ne búsuljon, uram. Sok jelentős intézményt megtévesztettek már az ebből a korból származó utánzatok, hogy mást ne mondjak, a British Museumot és a Metet például, nem beszélve egy sereg önhöz hasonlóan komoly gyűjtőről.

– Még hogy *ne búsuljak*? Egy vagyont fizettem ezért a szoborért. Eredeti ősi darab!

– Biztos vagyok benne, hogy Crofton vissza fogja fizetni a pénzét. Ahogy ön is mondta, neki nagyon jó híre van. Nyilvánvalóan őt is megtévesztették. Biztonsággal állítható, hogy ez a darab az ezernyolcszáznyolcvanas évek óta

észrevétlenül mozgott a piacon. De a körülményekre tekintettel tényleg nem javasolhatom ügyfelemnek, hogy vásárolja meg.

Paddon arckifejezése ekkor már leginkább egy buldog po-fájára emlékeztetett.

– Nézze meg ezeket a csodás szépségű hieroglifákat!

– Igen, valóban jól sikerültek.

– Azért, mert a Tízennyolcadik Dinasztia idején készültek! – csikorogta Paddon. – Kérni fogok egy másik szakértői véleményt is.

– Ez a szíve joga. Ha megbocsát, most megyek. – Felkapta fekete bőr kezitáskáját. – Nem kell kikísérnie.

És fürgén elindult az ajtó felé.

– Várjon – iramodott utána Paddon. – Szándékában áll elmondani ezt a dolgot az ügyfelének?

– Nos, azért fizet engem, hogy mondjam el a szakértői véleményemet.

– Annyi szakértőt hozok magának, amennyit csak akar, beleértve Croftont is, aki más véleményt mondana neki.

– Ebben biztos vagyok. – Valóban nem kételkedett benne. A kis szobor elkészülte óta mindenütt valódíként jelent meg. A becsüsök nyilvánvalóan mindvégig eredetinek tartották.

– Ez a módszere, hogy felszófolja a honoráriumát, Miss Harper? – horkant fel Paddon. – Nem bánom. Mennyire gondolt? Ha elfogadható, akkor bizonyára meg tudunk egyezni.

– Sajnálom, Mr. Paddon. Én nem így dolgozom. Tudja, egy ilyen egyezés nagyon sokat árthatna a szakmai hírnevemnek.

– Maga szakértőnek tartja magát? Hiszen csak egy vacak kis magánnyomozó, aki amatőrként belekontárkodik a régiségkereskedelembé. Ha tudtam volna, hogy ennyire nem ért hozzá, ide sem engedem, hogy megnézzze ezt a darabot. És mérget vehet rá, hogy sohasem fogom a tanácsadómként szerződtetni.

– Természetesen sajnálom, hogy így érzi, uram, de valamit nem ártana végiggondolnia.

– És mi lenne az? – kiáltott utána Paddon.

Chloe megállt az ajtóban, és visszanézett.

– Ha valaha szerződhetne, nyugodt lehetne afelől, hogy egy tisztességes értékbecslőt kapott. Biztosra vehetné, hogy engem nem lehet megvásárolni.

Nem várta meg a választ. Kisétált a galériából, és a hallon át lement a hatalmas ház földszinti előcsarnokába. Egy házzvezetőnői egyenruhát viselő asszony átnyújtotta neki még nyirkos ballonkabátját és hullámos szélű kalapját.

Chloe bebújt a kabátjába. Phyllis nénitől kapta ajándékba, aki munkás éveit Hollywoodban töltötte. Azt állította, hogy tudja, hogyan kell egy magánnyomozónak öltözködni, mert éppen elég sztárt ismert, aki ilyesféle szerepeket játszott. Chloe nem volt ennyire biztos abban, hogy ez a stílus a mérvadó, de szerette a kényelmet, amit a kabáton levő jó sok zseb nyújtott.

A bejárati lépcsőre kiérve megállt, és kalapját mélyen a szemébe húzta. Újból esni kezdett, és noha csak délután háromnegyed öt körül járt az idő, már csaknem teljesen besötétedett. Hiába, ez itt a nyugati partvidék északnyugati zónája volt, és december eleje. Ezen a vidéken ilyenkor már hamar leszáll az este, és gyakran esik az eső. Voltak, akik ezt a légkörnek tudták be. Ők nem bánták a kurta nappalokat, mert tudták, hogy ha eljön a nyár, akkor majdnem este tízig világos lesz, s ezzel megteremtődik egyfajta karmikus egyensúly.

Akik meg nem hittek a jin-jang dologban, időszakos pszichiátriai problémáik kezelésére különleges lámpát vásároltak, hogy elűzzék vele a téli depressziót.

Chloe-nak nem volt semmi baja a sötétséggel és az esővel. De lehet, hogy ez a tény összefüggött az álomfényfejtésben mutatott tehetségével. Az álmok és a sötétség együtt járnak.

Leballagott a lépcsőn, és átvágott a széles, kör alakban futó kocsifelhajtón oda, ahol az ő leírhatatlanul kedves kis ko-

csija parkolt. Az utasülésen mindeddig türelmesen várakozó kutya feszült figyelemmel követte lépteit. Chloe tudta, hogy egészen mostanáig egyfolytában a ház ajtaját leste, amely mögött negyven perccel ezelőtt eltűnt a gazdi, várta, mikor jelenik meg újra. Hector volt a kutya neve, az utcán talált rá.

Amikor kinyitotta a kocsiját, a kutya olyan izgatott örömben tört ki, mintha egy hétig lett volna távol. Chloe megvakarta a füle tövét, és hagyta, hogy az állat megnyalja a kezét.

– Mr. Paddon nem volt valami boldog, Hector. – Miután az üdvözlési szertartás véget ért, Chloe a hátsó ülésre dobta a hátizsákját, és beült a volán mögé. – Nem hiszem, hogy egyhamar a Harper Nyomozóiroda ügyfelei között köszönhetjük őt.

Hectort nem érdekelték az ügyfelek. A gazda visszatéréseitől megnyugodva, ismét felvette megszokott „vadászpuska” testtartását az utasülésen.

Chloe beindította a motort. Elmondta az igazságot Paddonnak a kis egyiptomi királynőről. Hamisítvány volt, amely Viktória kora óta forgott a zártkörű műkincspiacon. Három oka volt rá, hogy biztos legyen ebben, de egyikről sem beszélhetett Paddonnak. Az első, hogy a tehetsége folytán egészen pontosan meg tudta határozni a tárgyak korát. A második, hogy műértők és régiségszakértők voltak a felmenői. Ebben a szakmában nőtt fel.

A harmadik ok is a lényegre vonatkozott. Mihelyt meglátta a kis szobrot, nyomban felismerte a mesterségbeli tudást és az árulkodó álomfényt.

– Az ember nem tagadhatja meg a dédapját, Hector, még ha a huszadik század első negyede óta halott is. A család az család.

Norwood Harper a szakma mestere volt. Művei a nyugati világ legkiválóbb múzeumaiban voltak kiállítva, jóllehet nem a saját neve alatt. És most az egyik legvarázslatosabban ragyogó utánpótlás Paddon magángyűjteményében landolt.

Nem először találkozott Harper-féle hamisítvánnyal. Kiterjedt családfája számos ága büszkélkedhetett művészi alkotások hamisítására szakosodott kiválóságokkal. A tágabb családban előfordultak csalók, illuzionisták és bűvészek is. Chloe minden rokonára jellemző volt a nem kimondottan törvényes tevékenységek iránt megmutatkozó tehetség.

Az ő természetfeletti képessége azonban másféle, és sokkal kevésbé piacképes formát öltött. A család Phyllis nénihez köthető ágától az álomfény megfejtésének képességét örökölte. Ennek viszont kevés gyakorlati alkalmazása létezett – ámbár Phyllisnek sikerült egész jól fizetővé tennie –, ráadásul volt egy óriási hátulütője. És e hátulütő miatt szinte biztosra lehetett venni, hogy sohasem megy férjhez.

Nem a szex volt a probléma. De az elmúlt egy-két évben kezdte elveszíteni az érdeklődését iránta. Talán mert végül tudomásul vette, hogy sohasem lesz néhány hónapnál tartósabb kapcsolata. És ez a felismerés még azt a kis örömet is elrabolta, amit ezek a rövid életű kapcsolatok nyújthattak számára. A Fletcher Monroe-val való pár hónappal ezelőtti kudarc óta óriási megkönnyebbüléssel berendezkedett a magányos életre.

– A cölibátus mint életforma egyfajta szabadságot ad az embernek – magyarázta Hectornak.

Hector megmozdította ugyan a fülét, de amúgy nem mutatott érdeklődést a téma iránt.

Chloe elhagyta az elegáns villákkal teli Queen Anne Hillt, és a zuhogó esőben visszaindult a belvárosban lévő Pioneer Square-re, ahol az irodája és a lakása volt.